

Toespraak Bob De Brabandere – Brusselcongres - 1 december 2013

Beste vrienden,

Brussel. Onze hoofdstad. Naar ik hoorde zeggen een stad met vele culturen, talen en gezichten. Een multicultureel paradijs. Een toevluchtsoord voor die Vlamingen die het naar eigen zeggen racistische, enggeestige Vlaanderen willen ontvluchten om dan in Brussel als hippe Dansaertvlamingen door het leven te kunnen gaan. Want inderdaad, in de buurt rond de Dansaertstraat en het nabije Sint-Katelijneplein is het aangenaam vertoeven. In de zomer kan men genieten van een lekkere geuze op één van de vele prachtige terrassen en in de winter van een glühwein op de mooiste kerstmarkt van ons land. Als nieuwkomer of dagjestoerist zou men warempel gaan denken dat Brussel écht een multicultureel paradijs is.

Niets is echter minder waar. Ver doorgedreven multiculturaliteit gaat altijd gepaard met vervreemding en nergens is dat zo duidelijk als in onze hoofdstad. De wild om zich heen woekerende vervreemding is een dagelijkse realiteit voor alle autochtone, geboren en getogen Brusselaars of nieuwe Brusselaars. Dames en heren, als relatief nieuwe Brusselaar kan ik jullie verzekeren dat er je een onbehaaglijk gevoel bekruipt als je voor het eerst op een volle metro of een bus zit, maar dat je nergens om je heen je eigen moedertaal hoort. Men kan het zich als niet-Brusselaar bijna niet voorstellen, maar in sommige buurten is het makkelijker een zak drugs op de kop te tikken dan een varkenskotelet. In diezelfde buurten verklaren bange Brusselaars vrouwen gek als die het wagen om zich op een hete zomerdag kortgerokt buiten te begeven. Partijgenote Anke Van dermeersch zou het er niet makkelijk hebben.

Ook de welig tierende criminaliteit in Brussel, die ik voordien enkel kende van het journaal of de krant is een pijnlijke realiteit. In de eerste 3 maanden dat ik hier verbleef kon ik al kennis maken met de intussen beruchte gastvrijheid van de zogenaamde jongeren. Jammer genoeg voor hen wisten zij niet op voorhand dat zij ook te maken hadden met een jongere, maar dan één van de Vlaams Belang Jongeren. En als er iets is wat men van onze partij wel kan zeggen, is het dat we vreedzaam, maar weerbaar zijn. Daarom kan ik deze confrontatie dan ook heelhuids navertellen. Het kon echter ook anders gelopen zijn. Als men weet dat er in Brussel om de twee dagen een moord plaatsgrijpt, is men toch al meer op zijn of haar hoede. In Brussel is er niet alleen sprake van een onveiligheidsgevoel (een schandelijke term overigens), in Brussel *is* het gewoon onveilig.

Een andere hinderpaal die een nieuwe Vlaming in Brussel vaak onderschat is de taalproblematiek. In veel handelszaken kan je niet terecht in het Nederlands, wat op zich al niet aangenaam is, maar wat doe je in hemelsnaam als zelfs de zoektocht naar een Nederlandstalige huisarts een moeilijke zaak blijkt te zijn? Als je merkt dat men je in het gemeentehuis noodgedwongen moet vragen om morgen eens terug te keren, aangezien niemand die daar op dat moment aanwezig is voldoende Nederlands kan om jou de nodige documenten te bezorgen?

Als nieuwe Brusselaar zijn dit allemaal zaken die je in het begin tegen de borst stoten, ergeren en boos maken. Vele jonge Vlaamse Brusselaars blijven dan bij de pakken zitten of verhuizen weer naar buiten hun hoofdstad. Ik heb echter gekozen om het heft, samen met het Vlaams Belang, in handen te nemen. Want ondanks haar vele problemen is en blijft Brussel onze hoofdstad. Ondanks haar vele problemen is Brussel nog steeds de thuis van vele Vlamingen. En voor die Vlamingen, dames en heren, moeten wij vechten. Ik zeg dan ook met trots dat ik mij vandaag Vlaming voel. Een Vlaming die weer thuis wil zijn in zijn hoofdstad en samen met jullie voor die stad wil blijven strijden.